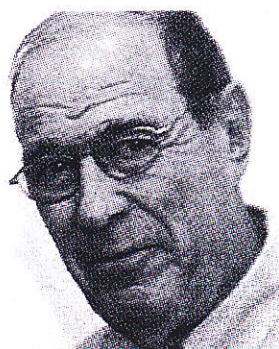


ניצחון לעוזי גרסטנר: הרוב בחב' נכסי רחל, המחזיקה באמפא, חויב לרכוש את מניותיו

נקבע כי רחל ורפאל גרסטנר משכו לעצמם דיבידנדים ולא איפשרו למיעוט ליהנות מהרווחים

חאת יצחק דנון

בית המשפט המחוזי בת"א חייב את בעלי מניות הרוב בחברת נכסי רחל אביבה, המחזיקה בכ" 11% ממניות קבוצת אמפא - רחל גרסטנר (52%) ובנה רפאל (24%) - לרכוש את מניותיו בחברה של בעל מניות המיעוט, עוזי גרסטנר (24%). זאת, לאחר שקבע כי זכויותיו של האחרון קופחו על-ידי בעלי מניות הרוב והדירקטוריון, וכי לשם הסרת הקיפוח על בעלי מניות הרוב לרכוש את מניותיו. בכך התקבלה עתירתו של עוזי גרסטנר להסרת קיפוחו כבעל מניות מיעוט בחברה. ביהמ"ש קבע כי אופן הרכישה ושוויין הריאלי של המניות לצורך הרכישה יוכרעו בנפרד, ולשם כך נקבע התיק לשיבה מקדמית בינואר. עיקר הכנסותיה של החברה, שיוסדה בידי יונה גרסטנר (אביו של עוזי, שנישא בשנית לרחל)



(צילום: תמר חציני)

עוזי גרסטנר: קיפוח המיעוט

ב-1960, הם מדיבידנדים שחילקה לה אמפא. התובע טען כי הנתבעים ניהלו את החברה באופן שמקפה אותו כבעל מניות המיעוט ופוגע בזכותו ליהנות מרווחיה. לדבריו, הנתבעים חילקו לעצמם דיבידנדים מרווחי החברה, מבלי לשתף בחלוקה, במסווה של קבלת הלוואות; לא שיתפו אותו כניהול עסקי החברה; ואף הסתירו מפניו מידע. בשל התנהלות זו ביקש התובע מביהמ"ש להורות לנת-

בעים לרכוש ממנו את מניותיו בחברה בשוויין הריאלי, כפי שיקבע מומחה, שימנה ביהמ"ש. הנתבעים הכחישו כי לקחו לעצמם דיבידנדים במסווה של קבלת הלוואות. לדבריהם, הם נהגו להשיב לקופת החברה את הכספים שנטלו ממנה בתוספת ריבית לפי חוק. לטענתם, התובע לא הניח כל תשתית עובדתית ומשפטית להסרת קיפוחו כמיעוט.

"החתול ששומר על השמנת"

בהחלטתה לקבל את עתירתו של התובע, קבעה השופטת ענת ברון כי חלוקת המשאבים בין בעלי המניות היתה בלתי הוגנת, באופן שרק התובע לא זכה ליהנות מהרווחים. השופטת ציינה כי במקביל לקבלת ההחלטה העניינית והסבירה של דירקטוריון החברה להימנע מחלוקת דיבידנדים, הנתבעים משכו מעת לעת לכיסם מיליוני שקלים

מקופת החברה. זאת, מבלי שנקבע מועד מחייב להשבתם ומבלי שהעמידו בטוחות להחזר הכספים. מאידך גיסא, ציינה השופטת, כי הנתבעים, כחברי הדירקטוריון היחידים ומנהלי החברה, היו בעלי הסמכות הבלעדית לקבוע אם לחברה יש צורך בהשבת הכספים - בבחינת "החתול הוא ששומר על השמנת". השופטת ציינה עוד כי לפי הדו"ח הכספי של החברה לדצמבר 2001, הרי שנכון לדצמבר 2000, סמוך לפני מועד הגשת התביעה, היו בידי הנתבעים למעלה מ-4.5 מיליון שקל, שנמשכו מהחברה על-ידם בדרך זו. השופטת קבעה כי בעלי מניות הרוב דאגו בראש ובראשונה לאינטרסים הפרטיים שלהם. לדבריה, מעדותו של התובע ניכר כי גם אם הנתבעים השיבו כספים לחברה במרוצת השנים, הדבר נעשה כדי ליטול ממנה כספים בסכום גבוה עוד יותר. (ת.א. 1830/01). •